

تجددیدنظر در سال پایه شاخص بهای عمدہ فروشی کالاها در ایران بر پایه ۱۳۷۶

محمد حسین فرنودی

در تجزیه و تحلیل‌های اقتصادی به منظور تعیین خط مشی‌های آتی و برنامه ریزی‌های کوتاه و بلند مدت، بعضی از نماگرها که به نوعی بتواند بیانگر وضعیت اقتصادی در زمانهای مختلف باشد، مورد نیاز می‌باشد. یکی از این نماگرها که روند تغییر یک یا گروهی از متغیرها را نسبت به زمان و مکان می‌سنجد، کمیتی است بنام عدد شاخص که نشان دهنده روند تغییرات در یک پدیده خاص اقتصادی است.

از معمول ترین شاخص‌ها، شاخص‌های قیمت هستند که برای مطالعه در اوضاع اقتصادی بکار گرفته می‌شوند و از اهداف مهم این شاخص‌ها، اندازه‌گیری قدرت خرید پول، تنظیم حجم پول در جریان، اندازه‌گیری تغییرات قدرت خرید جامعه، تشخیص فشارهای تورمی و ضدتورمی، تشخیص شرایط مبادله بخشهای مختلف تولیدی و دنیای خارج، محاسبه درآمد ملی کشور به قیمت ثابت و بررسی اوضاع عمومی اقتصادی است. به علت تعدد در تفاوت اهداف مذکور لازم است محاسبه شاخص‌های قیمت در بخش‌های مختلف اقتصادی و به صورت جداگانه صورت پذیرد تا بتوان با استفاده از مجموعه‌ای از شاخص‌های متفاوت قیمت به تصویر روش و واضحی از وضعیت اقتصادی حاکم بر جامعه دست یافت.

شاخص بهای عمدہ فروشی کالاها (Wholesale Price Index = WPI) یکی از انواع شاخص‌های قیمت است که به عنوان نموداری از تغییر قیمت‌ها در سطح تولیدکننده و عرضه‌کننده دست اول می‌باشد و برای اندازه‌گیری سطح عمومی قیمت‌ها محاسبه می‌شود. این شاخص نیز برای تخمین تغییرات قدرت خرید پول کشور بکار برده می‌شود.

میدان عمل قیمت‌های عمده‌فروشی شامل کلیه قیمت‌هایی است که در معاملات تجاری می‌باشد، بر روی کالاها اعمال می‌شود. بنابراین در محاسبه شاخص بهای عمده‌فروشی کالاها قیمت‌ها عمده‌تا قیمت‌های سر معدن (در مورد کالاهای معدنی)، یا قیمت فروش محصولات تولیدی درب کارخانه‌ها و یا کارگاههای تولیدی (در مورد محصولات صنعتی) یا قیمت فروش عاملین دست اول (در مورد کالاهای وارداتی) و یا قیمت عوامل کالا به بنادر مرزی کشور (در مورد کالاهای صادراتی) می‌باشد. در مورد محصولات کشاورزی در این شاخص کشور (در مورد کالاهای صادراتی) می‌باشد. در این شاخص کشور (در مورد تعدادی از کالاهای صادراتی که امکان جمع‌آوری قیمت از بنادر مرزی کشور وجود ندارد، قیمت‌های پرداختی تاجر صادر کننده در هنگام خرید کالا برای صدور کالا جمع‌آوری می‌شود.

شاخص بهای عمده فروشی کالاها در ایران مانند شاخص بهای کالاها و خدمات مصرفی در مناطق شهری ایران از قدیمی‌ترین سری‌های زمانی در ایران است که از سال ۱۳۱۵ آغاز شد. توسط بانک ملی ایران و سپس از سال ۱۳۳۸ با تاسیس بانک مرکزی ایران توسط این بانک به صورت مرتب و به صورت ماهانه تهیه و منتشر می‌شود. اولین شاخص بهای عمده‌فروشی کالاها در ایران که در سال ۱۳۱۵ تهیه گردید، نوسانات قیمت ۶۵ قلم کالاهای منتخب را که در آن سال در اقتصاد کشور اهمیت زیادی داشت، مورد محاسبه قرار می‌داد. در آن سال به علت در دسترس نبودن ارزش فروش عمده کالاها در سطح کشور به کلیه کالاها که فقط از بازار تهران قیمت‌گیری می‌گردید، ضرایب اهمیت یکسانی داده می‌شد. این شاخص تا سال ۱۳۳۸ بدون تجدیدنظر محاسبه و منتشر گردید. در سال ۱۳۳۸ اداره آمار و بررسیهای اقتصادی و مالی بانک ملی ایران شاخص بهای عمده‌فروشی کالاها را همزمان با شاخص هزینه زندگی مورد تجدیدنظر کلی قرار داد. سپس با تاسیس بانک مرکزی ایران مسئولیت محاسبه شاخص بهای عمده‌فروشی کالاها به عهده اداره آمار و بررسیهای اقتصادی این بانک جدید‌التاسیس محول شد. در سال ۱۳۳۸ ضرایب اهمیت کالاها، تعداد و مشخصات کالاها، مناطق قیمت‌گیری، روش قیمت‌گیری و روش محاسبه شاخص مورد تجدیدنظر کلی قرار گرفت. در این سال ضرایب اهمیت کالاهای مشمول شاخص با استفاده از برآورد ارزش فروش آنها در سال ۱۳۳۷ تعیین گردید. این شاخص با استفاده از فرمول لاسپیزر

(Laspeyres) تغییرات موزون شده کالاهای را که در بازارهای ۱۱ شهر بزرگ کشور جمع‌آوری می‌شد، نشان می‌داد.

شاخص بهای عمدۀ فروشی کالاهای در ایران در سالهای ۱۳۴۸، ۱۳۵۳، ۱۳۶۱ و ۱۳۶۹ نیز مورد تجدیدنظر قرار گرفت. با توجه به تحولات اقتصادی و اجتماعی در سالهای اخیر و افزایش چشمگیر کالاهای صادراتی و همچنین کالاهای تولید و مصرف شده در کشور، با تغییر سال پایه شاخص‌های اقتصادی از سال ۱۳۶۹ به سال ۱۳۷۶ در این شاخص نیز تجدیدنظر اساسی به عمل آمد و سال پایه جدید این شاخص به سال ۱۳۷۶ تغییر یافت. برای تجدیدنظر در این شاخص و تغییر سال پایه آن از سال ۱۳۶۹ به سال ۱۳۷۶، با استفاده از تجربیات ارزنده حاصل از تجدیدنظرهای قبلی و با استفاده از روش‌های علمی روز، تعداد ۱۰۲۶ قلم کالا در سه گروه عمدۀ «کالاهای تولید و مصرف شده در کشور» ۸۷۴ قلم کالا، «کالاهای وارداتی» ۷۴ قلم کالا و «کالاهای صادراتی» ۷۸ قلم کالا انتخاب گردید. این تعداد قلم کالا در مقایسه با ۴۳۲ قلم کالای مشمول این شاخص در شاخص قبلی که پایه آن سال ۱۳۶۹ بود، افزایش بسیار چشمگیری پیدا کرده است.

طبقه‌بندی کالاهای در شاخص بهای عمدۀ فروشی کالاهای در ایران مانند شاخص قبلی که پایه آن سال ۱۳۶۹ بود، بر اساس طبقه‌بندی بین‌المللی استاندارد بازرگانی (International Standard Trade Classification = ISTC) می‌باشد. این طبقه‌بندی از سه گروه عمدۀ ۸ گروه اصلی و تعداد قابل توجهی گروههای فرعی تشکیل یافته است.

بطوریکه در جدول شماره ۱ ملاحظه می‌شود، در تجدیدنظر اخیر در گروه عمدۀ «کالاهای تولید و مصرف شده در کشور» مجموعاً ۸۷۴ قلم کالا برای قیمت‌گیری در شاخص جدید انتخاب شده است که تقریباً سه برابر اقلام مشمول این شاخص در شاخص قبلی است. ضرایب اهمیت این تعداد اقلام در شاخص قبلی از $57/730$ درصد در تجدیدنظر سال ۱۳۶۹ به $71/747$ درصد در شاخص جدید افزایش پیدا کرده است که نشانگر پوشش بیشتر شاخص جدید در مورد اقلام تولیدی در کشور در این تجدیدنظر می‌باشد. در مقابل تعداد اقلام و همچنین ضرایب اهمیت گروه عمدۀ «کالاهای وارداتی» در تجدیدنظر اخیر به

ترتیب از ۱۰۶ قلم و ۳۳/۹۴۰ درصد در شاخص قبلی به ترتیب به ۷۴ قلم و ۲۴/۲۹۱ درصد تقلیل پیدا کرده است. در گروه عمده "کالاهای صادراتی" تعداد اقلام مشمول شاخص در شاخص قبلی ۲۰ قلم بوده است که این تعداد به ۷۸ قلم در شاخص جدید افزایش پیدا کرده است و این موضوع نشانگر رونق صادرات کالاهای غیرنفتی کشور از نظر تنوع اقلام در سالهای اخیر می‌باشد. در جدول شماره ۱ همچنین تعداد اقلام و ضرایب اهمیت ۸ گروه اصلی شاخص در مقاطع دو تجدیدنظر سالهای ۱۳۶۹ و ۱۳۷۶ مقایسه شده است.

در جداول شماره ۲ و ۳ اعداد ماهانه شاخص کل بهای عمده فروشی کالاهای در ایران و همچنین سه گروه عمده و ۸ گروه اصلی آن از ابتدای سال ۱۳۶۹ الی اسفند ماه سال ۱۳۸۰ بر پایه $1376=100$ درج شده است.

جدول شماره ۱

شاخص بهای عمدہ فروشی کالاها در ایران

مقایسه ضرایب اهمیت و تعداد اقلام موجود در گروههای عمدہ و اصلی شاخص
در مقاطع تجدیدنظر (۱۳۶۹ و ۱۳۷۶)

تعداد اقلام موجود در سال پایه		ضرایب اهمیت (درصد)		نام گروه
۱۳۷۶	۱۳۶۹	۱۳۷۶	۱۳۶۹	
۱۰۲۶	۴۳۲	۱۰۰/۰۰۰	۱۰۰/۰۰۰	شاخص کل
				گروههای عمدہ
۸۷۴	۳۰۶	۷۱/۷۴۷	۵۷/۷۳۰	۱- کالاهای نولیدومصرف شده در کشور
۷۴	۱۰۶	۲۴/۲۹۱	۳۲/۹۴۰	۲- کالاهای وارداتی
۷۸	۲۰	۲/۹۶۲	۸/۳۳۰	۳- کالاهای صادراتی
				گروههای اصلی:
۲۲۳	۱۲۷	۳۵/۳۹۸	۳۵/۷۶۰	۱- مواد خوراکی
۱۶	۷	۰/۷۷۶	۱/۰۲۰	۲- نوشابه‌ها و دخانیات
۵۲	۲۲	۳/۸۵۶	۴/۴۱۰	۳- مواد صنعتی غیر از سوختی
۳۰	۹	۲/۷۶۴	۲/۲۱۰	۴- سوخت‌های معدنی و فرآورده‌های آن
۱۲۱	۲۶	۸/۶۰۳	۲/۶۰۰	۵- مواد شیمیایی و پتروشیمی
۳۲۸	۱۲۹	۲۶/۹۲۵	۳۳/۸۹۰	۶- مصنوعات بر حسب مواد اولیه
۲۳۰	۹۶	۱۹/۴۴۹	۱۷/۶۳۰	۷- ماشین آلات و وسائط نقلیه
۲۶	۱۶	۲/۲۲۹	۱/۴۸۰	۸- کالاهای متفرقه

شاخص کل بهای عمدقه و قویشی کالاهای در ایران

و در صدد تغییر از اعلان داعل محاسبه شله است.

جدول شماره ۳ مشخصویت‌های عدم‌علومی کارآفرینان ایران اعداد شاخصی کل، گروه‌های اصلی و گروه‌های اختصاصی (نوسانات ۱۹۷۰-۱۹۷۴)